Kui ta wiimaks terweks sai, saadeti teda põllule kündma. Ja waata! mustad pilwed kogusiwad ennast kokku ja tegiwad taewaalust pimedaks, ning kaugelt kuuldi ka kõuekest kõmistawad ja kord korralt lähhemale tulewat. Sulane tõstis kät üles ja hüüdis koledaste wandudes: „Kas sa pagana nool ei wõinud taewa all' küllalt lennata, mis s'ul minuga tegemist oli? Ma pidin sellepärast mõnda nädalid haige olema. Hoia ennast, et sa minusse jälle ei puutu!"

Sell'samal silmapilgul löi wälku ja äkiline pauk käis selle järele — pitksenool tuli ülalt maha ja löi sulase surnuks. — Sest pühakiri ütleb: „Arge eksige mitte, Jumal ei anna ennast pilgata." Ja kes seda maanitsuse sõna tähele ei taha panna, peab selle wägewust tunda saama.

Tark karjapois.

Kord oli üks karjapois, see oli oma targa wastuste pärast, mis tema käest küsiti, kaugelt ja laialt kuulus. Selle maa kuningas oli sest ka kuulda saanud, ei uskunud seda aga mitte, et üks karjapois nii tark pidi olema, laskis teda oma juure tulla. Siis küsis ta: „Wõid sa minu kolme küsimiste pääle, mis ma s'ule ette panen, selgeste wastata, siis tahan ma sind kui oma last pidada ja sina pead minu kuninglikus lossis elama." — „Kuidas on need kolm küsimist?" ütles pois. Kuningas wastas: „Esimene küsimine on see: kui palju tilkasi on kõiges Ilmameres?" Poisike wastas: „Isand kuningas, laske esite kõik maailma jõed kinni panna, et mitte ühte tilka sinna sisse jooksta ei saa, siis tahan ma Teile öölda, kui palju tilka meres on." —

Nüüd ütles kuningas: „Teine küsimine on see: kui palju tähta taewas on?" Pois wastas: „Andke m'ule üks suur poogen walget paberit," siis tegi ta sule otsaga nii palju punktisi sinna pääle, et neid waewalt näha, aga koguniste lugeda ei wõinud, waid silme eest äraläksiwad. „Nii palju on tähta taewas," ütles ta, „kui siin punktisi paberi pääl,